

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 632/21</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	K. K. (1)	Czyny zarzucane oskarżonemu w akcie poskarżenia : I.W dniu 31 maja 2019 roku w O., w razie grożącej mu niewypłacalności udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela G.	

S., w ten sposób, że wiedząc o wydanym przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny nakazie zapłaty z dnia 19 marca 2019 roku, sygn. akt I C 785/19, miał świadomość, że składnik swojego majątku tj. pojazd marki B. o numerze VIN (...), jest mieniem zagrożonym zajęciem, zbył w dniu 31 maja 2019 roku, na podstawie faktury numer (...), na rzecz (...) -HANDEL (...): 759-149-60-47, w/w pojazd, czym działał na szkodę wierzyciela G. S.,
tj. o czyn z art. 300 §1 kk

II.W dniu 21 września 2019 roku w O., w razie grożącej mu niewypłacalności udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela G. S., w ten sposób, że wiedząc o wydanym przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny nakazie zapłaty z dnia 19 marca 2019 roku, sygn. akt I C 785/19, miał świadomość, że składnik swojego majątku tj. nieruchomość rolna zabudowana, dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), jest mieniem zagrożonym zajęciem, zbył w dniu 21 września 2019 roku, na podstawie aktu notarialnego numer 5588/2019 na rzecz P. i M. K. (1), w/w nieruchomość, czym działał na szkodę

		<p>wierzyciela G. S., tj. o czyn z art. 300 §1 kk</p> <p>Czyn przypisany oskarżonemu w wyroku:</p> <p>III.W dniu 9 października 2020 roku w O., w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądowego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej I Wydział Cywilny z dnia 21 września 2020 roku, sygn. akt I C 292/19, udaremnił zaspokojenie wierzyciela G. S., w ten sposób, że mając świadomość, iż składnik swojego majątku tj. pojazd marki I./D. o numerze VIN (...), jest mieniem zagrożonym zajęciem, zbył w dniu 9 października 2020 roku na podstawie umowy sprzedaży na rzecz P. F. ww. pojazd, czym działał na szkodę wierzyciela G. S. tj. czynu z art. 300 §2 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. W dniu 11.08.2018r. G. S. zakupiła od K. K. (1) samochód osobowy marki K. (...) za kwotę 79.000,00 zł. Z uwagi na pojawiające się w pojeździe problemy techniczne (wady fizyczne) G. S. pismem z dnia 18.12.2018r. zażądała obniżenia ceny samochodu o kwotę 12.000,00 zł. K. K.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - częściowe wyjaśnienia oskarżonego, - częściowe zeznania świadka G. S. z zawiadomieniem, - zeznania świadków: P. K., M. K. (1), M. K., P. F., - wydruk (...) 	<p>k. 338-341,555-557,</p> <p>k. 138-140, 1-31, 664-665,</p> <p>k. 132-133, 135-136, 239-240, 324-325, 558-559</p> <p>k. 33-35</p> <p>k.43-48, 49-50, 51-85, 86-112,</p>	

(1) odmówił zapłaty ww. kwoty i zakwestionował część z wad zgłoszonych przez kupującą, podniósł także, że ww. została poinformowana o większości problemów technicznych występujących w pojeździe opisanych w pozwie. W związku z czym G. S. wystąpiła na drogę postępowania cywilnego z żądaniem zasądzenia na jej rzecz kwoty 6558,00 zł.

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny w dniu 19.03.2019 rok w sprawie sygn. akt I C 785/19 wydał nakaz zapłaty nakazujący pozwanemu K. K. (1) dokonanie zapłaty na rzecz G. S. kwoty 6557,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, nadto obciążył ww. kosztami postępowania. K. K. (1) w ustawowo przewidzianym terminie złożył sprzeciw od przedmiotowego wyroku w wyniku czego orzeczenie utraciło swą moc, a sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej i skierowana do postępowania prowadzonego na zasadach ogólnych. Ww. w całości zakwestionował twierdzenia kupującej i wniósł o oddalenie powództwa. W dniu 21.09.2020r. Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej w sprawie

- pismo ze Starostwa Powiatowego wraz z kartami pojazdów oraz dokumentacją,

-kopia aktu notarialnego,

-pismo z Urzędu Skarbowego,

- dokumentacja z A. Banku,

- protokół oględzin akt spraw KM 2270/20, KM 1952/20, KM 75/21 z kopią akt,

-protokół oględzin akt egzekucyjnych urzędu skarbowego z kopią akt,

- protokół oględzin akt sprawy I C 292/19 z kopią dokumentów

- dokumenty złożone w toku postępowania sądowego dotyczące sytuacji finansowej oskarżonego

k. 114-121,

k.122

k. 149

k.150, 151-173,

k. 174, 175-235,

k. 243, 244-323,

k. 370-526, 553-554

I C 292/19 zasądził od K. K. (1) na rzecz G. S. kwotę 10.000,00 zł wraz z odsetkami oraz kwotę 5005,68 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wyrok uprawomocnił się w dniu 29.09.2020r. W dniu 28.10.2020r. ww. tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności, zaś w dniu 04.12.2020r. G. S. złożyła przedmiotowy tytuł wykonawczy u komornika sądowego w celu wszczęcia egzekucji i prowadzenia jej z majątku dłużnika, w tym należących do niego ruchomości.

2. Sytuacja finansowa K. K. (1) w 2018r. uległa znacznemu pogorszeniu. Po stronie ww. pojawiły się problemy z terminowym regulowaniem zobowiązań względem innych podmiotów. W dniu 31.05.2019r. K. K. (1) zbył na rzecz (...) -HANDEL (...): 759-149-60-47 pojazd marki B. o numerze VIN (...). Z kolei w dniu 24.10.2019r. ww. wraz z byłą żoną M. K. (2) sprzedali na rzecz małżonków P. i M. K. (1) przysługujące im udziały po 1/2 w nieruchomości gruntowej położonej w K., gm. O. o nr 182 o pow. 0,2300 ha zabudowanej budynkiem mieszkalnym, dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadził księgę wieczystą o numerze (...). Przy czym znaczna część uzyskanej

ze sprzedaży kwoty pieniężnej należnej K. i M. K. (2) została przekazana Bankowi Spółdzielczemu w O. tytułem spłaty wcześniej zaciągniętego przez ww. kredytu. W 2019r. wobec K. K. (1) zostały wszczęte postępowania egzekucyjne przez Urząd Skarbowy w O., z kolei w 2020r. i 2021r. różne postępowania egzekucyjne przeciwko ww. prowadzili już komornicy sądowi oraz Dyrektor (...) Oddział w P..

3. K. K. (1) w dniu 09.10.2020r. w O., w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądowego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej I Wydział Cywilny z dnia 21.09.2020r., sygn. akt I C 292/19, udaremniał zaspokojenie wierzyciela G. S., w ten sposób, że mając świadomość, iż składnik jego majątku tj. pojazd marki I./D. o numerze VIN (...), jest mieniem zagrożonym zajęciem, zbył go w dniu 09.10.2020r. na podstawie umowy sprzedaży na rzecz P. F., czym działał na szkodę wierzyciela G. S..

Przy czym pojazd marki I./D. został pierwotnie zakupiony przez K. K. (1) ze środków pochodzących z pożyczki nr (...) udzielonej mu w dniu 21.03.2018r. przez (...) Sp. zoo we W.. Gdzie

w celu zabezpieczenia wiarygodności pożyczkodawcy między stronami została zawarta umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie, w wyniku czego K. K. (1) stał się jedynie współwłaścicielem w 51 % przedmiotowego pojazdu. W celu zbycia ww. samochodu w całości na rzecz P. F., K. K. (1) w dniu 07.10.2020r. zawarł z (...) Sp. zoo we W. umowę zwrotnego przeniesienia własności umowy pożyczki nr (...). Na mocy tej umowy (...) Sp. zoo we W. przeniósł zwrótnie na rzecz K. K. (1) udział w prawie własności pojazdu marki I. (...) pod warunkiem zawieszającym spłaty przez ww. wszelkich zobowiązań wynikających z umowy pożyczki. W ten sposób w dniu zawarcia danej umowy K. K. (1) stał się wyłącznym właścicielem samochodu marki I. (...). W skutek zbycia przedmiotowego pojazdu K. K. (1) po uregulowaniu należności na rzecz (...) Sp. zoo we W. pozyskał środki w kwocie około 30.000 zł. Jednak mimo posiadanej wiedzy o istniejącym tytule egzekucyjnym w postaci prawomocnego wyroku Sądu Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wydanego w sprawie I C 292/19 nie poinformował swego wierzyciela G. S. o możliwości zaspokojenia się z ww. ruchomości, gdy ta stała się ponownie jego

własnością, przeciwnie zbył samochód marki I./D. o numerze VIN (...) czym udaremnił wykonanie wskazanego orzeczenia. Nadto nie przekazał pozyskanych środków pieniężnych na rzecz G. S. celem jej zaspokojenia. W konsekwencji K. K. (1) swym zachowaniem udaremnił zaspokojenie wierzyciela G. S. z pojazd marki I./D. o numerze VIN (...).			
4.K. K. (1) był karany sądownie.	- karta karna, - wywiad środowiskowy	k.332, 541, 573, 624 k. 527	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	K. K. (1)	Czyny zarzucane oskarżonemu w akcie oskarżenia w pkt I i II	
2	K. K. (1)	Czyn przypisany oskarżonemu pkt 3 wyroku.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
K. K. (1): - w dniu 31 maja 2019r. w O., w razie grożącej mu niewypłacalności	-w części zeznania świadka G. S.,	jak wyżej	

udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela G. S., w ten sposób, że wiedząc o wydanym przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny nakazie zapłaty z dnia 19 marca 2019 roku, sygn. akt I C 785/19, miał świadomość, że składnik swojego majątku tj. pojazd marki B. o numerze VIN (...), jest mieniem zagrożonym zajęciem, zbył w dniu 31 maja 2019 roku, na podstawie faktury numer (...), na rzecz (...) -HANDEL (...): 759-149-60-47, w/w pojazd, czym działał na szkodę wierzyciela G. S.,

-w dniu 21 września 2019r. w O., w razie grożącej mu niewypłacalności udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela G. S., w ten sposób, że wiedząc o wydanym przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny nakazie zapłaty z dnia 19 marca 2019 roku, sygn. akt I C 785/19, miał świadomość, że składnik swojego majątku tj. nieruchomość rolna zabudowana, dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), jest mieniem zagrożonym zajęciem, zbył w dniu 21 września 2019 roku, na podstawie aktu notarialnego numer 5588/2019 na rzecz P. i M. K. (1), w/w nieruchomość,

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego

czym działał na szkodę wierzyciela G. S.,			
2. nie przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia przypisanego mu w pkt.3 wyroku czynu.	- częściowe wyjaśnienia oskarżonego	jak wyżej	
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1-4	<ul style="list-style-type: none"> - częściowe wyjaśnienia oskarżonego, - częściowe zeznania świadka G. S. z zawiadomieniem, - zeznania świadków: P. K., M. K. (1), M. K., P. F. 	<p>Oskarżony w toku postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Złożył wyjaśnienia, które jedynie w części zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Oskarżony potwierdził fakt zbycia na rzecz pokrzywdzonej pojazdu marki K. (...) za kwotę 79.000,00 zł. oraz prowadzonych później postępowań cywilnych. Podał jednak, że od początku kwestionował zasadność żądania ww., dlatego wniósł sprzeciw od wyroku nakazowego. Oświadczył, że nie przypuszczał, że przegra sprawę cywilną. Negował zachowanie pokrzywdzonej dotyczące zakupu samochodu, w szczególności brak wiedzy o wadach fizycznych</p>	

pojazdu. Twierdził, że ww. była powiadomiona w chwili zakupu auta. Wyjaśnił, że dokonując sprzedaży udziału w nieruchomości oraz pojazdu marki B. nie brał pod uwagę możliwości, że będzie musiał zapłacić jakiegokolwiek pieniądze na rzecz G. S.. Opowiedział o trudnościach finansowych z jakimi się borykał od 2018r., które z roku na rok się nasilały, a także konieczności sprzedaży poszczególnych części majątku z uwagi na brak środków na spłatę kolejnych rat kredytów i pożyczek. Oskarżony twierdził również, że samochód marki I./D. zbył wyłącznie dlatego, że zakończył prowadzenie działalności gospodarczej i urząd skarbowy nałożył na niego karę za nierozliczenie się z danego pojazdu. Podał, że pokrzywdzona nie mogła zaspokoić się z tego pojazdu, bo stanowił własność banku.

Sąd dał wiarę tej części wyjaśnień oskarżonego, w których opowiadał on o swych problemach finansowych, zbyciu na rzecz pokrzywdzonej pojazdu marki K. (...) oraz prowadzonym później postępowaniu cywilnym. Nadto Sąd uznał za wiarygodne twierdzenie oskarżonego dotyczące kwestii przebiegu danego postępowania jak i przekonania ww. o

korzystnym dla niego sposobie zakończenia sprawy I C 292/19. W pozostałym zakresie Sąd stwierdził, że wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę, ponieważ stanowią przyjętą linię obrony zmierzającą do uwolnienia go od odpowiedzialności karnej. W szczególności pozostawały w sprzeczności z konkluzjami do jakich Sąd doszedł po koncytowaniu dokumentów zgromadzonych w sprawie. A mianowicie oskarżony w październiku 2019r. nie pozostawał jeszcze w stanie niewypłacalności oraz upadłości jak starał się przekonywać Sąd. Nadto samochód marki I./D. od dnia 07.10.2020r. stanowił wyłączną własność ww. i mógł być przedmiotem zaspokojenia wierzyciela G. S., podobnie jak część środków pieniężnych pozyskanych z jego sprzedaży. Natomiast zbycie go w celu pokrycia innych zobowiązań pieniężnych nie uprawniało oskarżonego do tego rodzaju zachowania.

W sprawie zostali przesłuchani w charakterze świadków P. K., M. K. (1), M. K., P. F., których zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Ww. mówili spokojnie, jasno

odpowiadali na zadawane pytania. Nie podejmowali prób konfabulacji czy też przedstawiania oskarżonego w pozytywnym bądź negatywnym świetle. Przeciwnie relacjonowali wyłącznie okoliczności, których byli świadkami, przy czym starali się zachować w swych zeznaniach pełny obiektywizm. Z zeznaniami świadków w pełni korelował pozostały materiał dowodowy uznany przez Sąd za wiarygodny.

W sprawie złożyła zeznania także G. S., która precyzyjnie zrelacjonowała okoliczności dotyczące nabycia samochodu marki K. (...) od oskarżonego, kwestię problemów technicznych z nim związanych, skutkujących koniecznością wystąpienia na drogę postępowania cywilnego. Ww. mówiła również o przebiegu samego postępowania oraz nastawieniu jakie w jego toku cechowało K. K. (1). Ww. nie posiadała jednak żadnej wiedzy na temat sytuacji finansowej oskarżonego, jego problemów z pozyskaniem środków na uregulowanie spłat zaległych rat kredytów i pożyczek. Nie знаła składu jego majątku w dacie wyrokowania przez sąd cywilny. Potwierdziła fakt, otrzymania informacji

		<p>dotyczącej ogłoszenia upadłości przez ww. Twierdziła, że oskarżony celowo wyzbywał się majątku, aby jej nie zaspokoić.</p> <p>Sąd w znaczącej części dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej, ponieważ korelowały z wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami pozostałych świadków. Rozbieżności dotyczące okoliczności zakupu pojazdu, w szczególności informacji jakie na temat problemów technicznych udzielił jej oskarżony były naturalnym następstwem konfliktu jaki zaistniał między stronami. W tym zakresie Sąd w pełni podzielił stanowisko wyrażone w wyroku w sprawie I C 292/19 przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej. Z uwagi jednak na tendencyjne nastawienie świadka do oskarżonego Sąd uznał jej pejoratywne twierdzenia o celowym działaniu ww. w wyłącznym zamiarze wyrządzenia szkody za subiektywne odczucia pokrzywdzonej. Świadek zeznała między innymi” złożyłam zawiadomienie o popełnienie przestępstwa, bo zrealizował swoją groźbę, że wysprzeda swój majątek i mnie oszukał”.</p>	
1-4	<p>- wydruk (...),</p> <p>- pismo ze Starostwa Powiatowego wraz z</p>	<p>Dokumenty w postaci : wydruku (...), pisma ze Starostwa Powiatowego</p>	

kartami pojazdów oraz dokumentacją,

-kopia aktu notarialnego,

-pismo z Urzędu Skarbowego,

- dokumentacja z A. Banku,

- protokół oględzin akt spraw KM 2270/20, KM 1952/20, KM 75/21 z kopią akt,

Protokół oględzin akt egzekucyjnych urzędu skarbowego z kopią akt,

- protokół oględzin akt sprawy I C 292/19 z kopią dokumentów,

- dokumenty złożone w toku postępowania sądowego dotyczące sytuacji finansowej oskarżonego,

- informacja z K.,

- wywiad środowiskowy

wraz z kartami pojazdów oraz dokumentacją, kopii aktu notarialnego, pisma z Urzędu Skarbowego, dokumentacji z A. Banku, protokołu oględzin akt spraw KM 2270/20, KM 1952/20, KM 75/21 z kopią akt, protokołu oględzin akt egzekucyjnych urzędu skarbowego z kopią akt, protokołu oględzin akt sprawy I C 292/19 z kopią dokumentów, dokumentów złożonych w toku postępowania sądowego dotyczących sytuacji finansowej oskarżonego stanowiły pozaosobowe źródło informacji, żadna ze stron nie miała zastrzeżeń co do treści zawartych ww. materiale. Protokoły dokonanych czynności zostały sporządzone profesjonalnie, zgodnie z przewidzianą procedurą, przez osoby do tego uprawnione, zaś ich treść nie pozostawia wątpliwości co do prawidłowości dokonanych czynności i prawdziwości zawartych w nich informacji. Z tego względu Sąd uznał ww. dowody za wiarygodne i istotne dla ustalenia stanu faktycznego. Wymieniony materiał był jasny, nie budził zastrzeżeń Sądu, stanowił obiektywny materiał dowodowy, w oparciu o który został ustalony stan faktyczny w sprawie.

Strony postępowania nie zgłaszały żadnych

		zastrzeżeń do dokumentów typu informacja z K., wywiad środowiskowy, nie podważały ich zapisów, dlatego ww. dokumenty stanowiły podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych w sprawie.	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1	-wyjaśnienia oskarżonego dotyczące nie przyznania się do czyny z pkt 3 wroku	Twierdzeniom oskarżonego w tej części przeczył materiał dowodowy, który Sąd uznał za wiarygodny-szczegółowo w pkt 1.1 dowody będące podstawą ustalenia faktów.	
- zeznania świadka S. S.	Świadek S. S. jako osoba bliska oskarżonemu skorzystała z przysługującego jej prawa i odmówiła składania zeznań.		
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	3	K. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Dokonana analiza materiału dowodowego oraz jego ocena pozwoliła Sądowi na przyjęcie następującej konkluzji, że K. K. (1) dopuścił się popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 09.10.2020r. w O., w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądowego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej I Wydział Cywilny z dnia 21 września 2020 roku, sygn. akt I C 292/19, udaremniał zaspokojenie wierzyciela G. S., w ten sposób, że mając świadomość, iż składnik swojego majątku tj. pojazd marki I./D. o numerze VIN (...), jest mieniem zagrożonym zajęciem, zbył w dniu 9 października 2020 roku na podstawie umowy sprzedaży na rzecz P. F. ww. pojazd, czym działał na szkodę wierzyciela G. S. tj. z art. 300§2 kk.</p> <p>Sąd dokonał zmiany opisu czynu zarzucanego K. K. (1) w pkt III a/o, co wynikało z konieczności uzupełnienia go o sformułowania „celu</p>			

udaremnienia wykonania". Zastosowana przez Sąd zmiana uwzględniała nie tylko wszystkie okoliczności zdarzenia objętego aktem oskarżenia, ale również przesłanki ustawowe wskazane w art. 300§ 2 kk.

Koncypowanie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazało, że **K. K. (1)** dopuścił się popełnienia czynu opisanych w punkcie trzecim wyroku. Oskarżony działał umyślnie, posiadał bowiem pełną świadomość, że od dnia 07.10.2020r. był właścicielem całości pojazdu marki I./D. o numerze VIN (...), zaś wcześniej udziału w wysokości 51 %. Wiedział również o istniejącym tytule egzekucyjnym w postaci prawomocnego wyroku Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wydanego w sprawie I C 292/19, a mimo to zbył przedmiotowy samochód czym udaremniał wykonanie wskazanego orzeczenia oraz zaspokojenie wierzyciela G. S.. Co więcej, już w toku prowadzonego postępowania cywilnego odgrażał się ww., iż niczego od niego dobrowolnie nie otrzyma, a także nie wyegzekwuje przez komornika. W konsekwencji ww. zdawał sobie sprawę, iż składnik jego majątku tj. pojazd

marki I./D. o numerze VIN (...), jest mieniem zagrożonym zajęciem przez wierzyciel, dlatego celowo się go pozbył. Nadto nie zaspokoił G. S. także ze środków jakie pozyskał ze zbycia pojazdu, co dodatkowo przemawia za jego umyślnym działaniem.

W toku prowadzonego postępowania oskarżony starał się wykazać, że zbycie ww. samochodu zmierzało do zaspokojenia innych osób, których wierzytelności powstały wcześniej niż wierzytelność G. S., na dowód czego złożył plik dokumentów potwierdzających jego problemy finansowe z jakimi borykał się przed 2020r, a także informację o ogłoszeniu upadłości orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Białymstoku w sprawie (...)2022r (postanowienie z dnia 31.03.2022r.) i zgłoszeniu na listę wierzycieli G. S.. Jednakże zgodnie z obowiązującą linią orzecniczą Sądu Najwyższego znanie zbycia mienia zajętego lub zagrożonego zajęciem może wypełnić także zbycie dokonane „w celu zaspokojenia innej istniejącej wierzytelności” (wyrok SN z 23.09.1935 r., III K 852/35, OSN(K) (...), poz. 112). Sąd Apelacyjny w Warszawie wydał dalej idące orzeczenie,

w którym stwierdził, że okoliczność, iż pomimo przeniesienia własności nieruchomości obciążonej hipoteką bank w dalszym ciągu uprawniony był do zaspokojenia bez względu na to, kto jest właścicielem nieruchomości, nie wyłącza odpowiedzialności na podstawie art. 300 § 2 k.k. (SA w W. z dnia 08.04.2022r., sygn. I AKa 266/21).

W konsekwencji wskazane powyżej działanie oskarżonego nie tylko nie depenalizowało jego zachowania, ale również nie minimalizowało jego odpowiedzialności za popełnienia danego czynu. Co istotne, między zachowaniem K. K. (1) polegającym na zbyciu ww. samochodu, a udaremnieniem zaspokojenia wierzytelności G. S. istniała szczególna więź pozwalająca na obiektywne przypisanie oskarżonemu tego skutku.

W literaturze przedmiotu wskazuje się, że zachowanie sprawcy nie musi zmierzać do całkowitego udaremnienia egzekucji, wystarczy by zmierzało do jej udaremnienia w odniesieniu do niektórych składników majątku dłużnika (por. komentarz z 2019r. do art. 300 kk, M. Kulik), tak jak w realiach niniejszej sprawy. Z kolei

przez mienie zagrożone zajęciem należy rozumieć nie tylko mienie, które może zostać zajęte na podstawie już wydanego tytułu wykonawczego, ale także mienie, którego zajęcie w przyszłości jest rzeczywiste i realne, a co za tym idzie należy się z nim liczyć (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie sygn. akt II AKa 286/17 z dnia 31.01.2018r.).

Warunkiem karalności na podstawie art. 300 § 2 kk. jest istnienie roszczenia wierzyciela oraz świadomość sprawcy, że wierzyciel przystąpił lub ma poważny zamiar, w ten czy inny sposób ujawniony, przystąpić do egzekucji tego roszczenia. Nie jest natomiast takim warunkiem istnienie samego orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, którego wykonanie dłużnik zamierza udaremnić.

Przedmiotem przestępnych zabiegów dłużnika może być zarówno orzeczenie już zapadłe, jak i orzeczenie, które ma dopiero zapaść (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: wydany pod rządem art. 282 k.k. z 1932 r. wyrok z dnia 14 marca 1935 r., III K 43/35, OSN(K) 1935, nr 11, poz. 456; wydana pod rządem art. 258 k.k. z 1969 r. uchwała z dnia 22 czerwca 1998 r., I KZP 9/98, OSNKW 1998, nr 7-8, poz. 31;

L. Peiper, Komentarz do kodeksu karnego..., s. 785; J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem..., Lwów 1938, s. 640-641; aprobowano Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 17 listopada 2011 r., V KK 226/11, OSNKW 2012, nr 2, poz. 21, oraz z dnia 4 marca 2015 r., III KK 371/14, OSNKW 2015, nr 7, poz. 63). Przedmiotem wykonawczym czynu z art. 300 § 2 k.k. jest więc również mienie zagrożone zajęciem. Oznacza to, że krąg znamion tego czynu zabronionego jest szerszy i obejmuje również sytuację, w której wierzyciel dłużnika wyraża wolę podjęcia działań zmierzających do przymusowego zaspokojenia swoich roszczeń, a to jest możliwe z chwilą, kiedy zobowiązanie dłużnika jest wymagalne, dłużnik go nie reguluje i nie istnieją inne przesłanki, które wskazywałyby na to, że nie dojdzie do przymusowego dochodzenia roszczeń przez wierzyciela, np. z uwagi na układ lub ugodę. Przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. można się dopuścić również wtedy, gdy egzekucja dopiero grozi, a więc w okresie, kiedy wierzyciel dysponujący wymagalną wierzytelnością w sposób niedwuznaczny daje do zrozumienia, że postanowił dochodzić swojej pretensji majątkowej w drodze

sądowej. Konieczne jest więc istnienie długu, brak zaspokojenia

wymagalnego długu i podjęcie działań przez wierzyciela, które będą skutkować egzekucją.

Wystarczające jest, by składniki majątku były zagrożone zajęciem, jeżeli istnieje obiektywne, rzeczywiste i bezpośrednie niebezpieczeństwo zajęcia, a więc takie niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć (zob. wyrok SN z 8.02.2019 r., IV KK 546/17, LEX nr 2620268; wyrok SA w Warszawie z 31.01.2018 r., II AKA 286/17, LEX nr 2460059, czy też wyrok SA w Katowicach z 9.12.2016 r., II AKA 433/16, LEX nr 2202724). Co istotne, przez składniki majątku dłużnika należy rozumieć wszystkie poszczególne prawa majątkowe, które mu przysługują. Jest zatem oczywiste, że rzeczy (ruchomości lub nieruchomości) mogą być bezpośrednim przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w art. 300 § 2 kk tylko w wypadku posiadania oraz tych praw majątkowych – stanowiących składniki majątku dłużnika – które mają za przedmiot rzeczy.

W okolicznościach danej sprawy z uwagi na charakter przedmiotowego roszczenia łączącego

strony, które de facto zostało ukształtowane wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej wydanym w sprawie akt I C 292/19, a co za tym idzie powstało dopiero w chwilą uprawomocnienia się orzeczenia, o mieniu zagrożonym zajęciem można było mówić w sytuacji, gdy egzekucji wprawdzie jeszcze nie wszczęto, ale wierzyciel uzyskał już sądowy tytuł egzekucyjny (na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego), co w danym wypadku nastąpiło z dniem 29.09.2020r.

W efekcie wyjaśnienia oskarżonego, że pojazd marki I./D. o numerze VIN (...) nie stanowił jego własności nie zasługiwały na wiarę. Z kolei tłumaczenie, że z pozyskanych z jego sprzedaży środków pieniężnych musiał uregulować inne zobowiązania nie wyłączało odpowiedzialności karnej oskarżonego za popełnienia czynu z art. 300§2 kk

Reasumując, oskarżony K. K. (1) swym zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 300§2 kk., a jego wina nie budziła wątpliwości. W realiach niniejszej sprawy Sąd nie miał żadnych wątpliwości,

że sytuacja jaka miała miejsce w 09.10.2020r w O., przebiegła zgodnie z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. Taki wniosek należy wysnuć w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dowodów z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania sądowego oraz zeznań przesłuchiwanych w sprawie świadków. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 3 wyroku i wymierzył mu za jego popełnienie adekwatną karę.

#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.5. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.6. Uniewinnienie	1 i 2	K. K. (1)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>W ocenie Sądu w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego zgromadzony w sprawie materiał dowody nie stanowił wystarczającej podstawy do przypisania K. K. (1) sprawstwa zarzuconych mu w pkt I i II aktu oskarżenia czynów, dlatego też należało oskarżonego uniewinnić od ich popełnienia.</p> <p>Zgodnie z art. 300 § 1 kk kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.</p> <p>W literaturze przedmiotu wskazuje się, że dla bytu przestępstwa z art. 300 §1 kk wystarczające jest zbycie przez sprawcę jednego</p>			

składnika majątku w sytuacji grożącej mu niewypłacalności, tym samym nie jest wymagane stwierdzenie, że w czasie dokonywania rozporządzenia mieniem sprawca jest już niewypłacalny, wystarczy, aby „niewypłacalność lub upadłość” mu groziła (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie sygn. akt II AKa 213/17 z dnia 20.12.2017r., wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie sygn. akt II AKa 377/17 z dnia 28.11.2018r.).

Warunkiem karalności na podstawie art. 300 § 1 kk. jest istnienie wymagalnego roszczenia wierzyciela oraz świadomość sprawcy, że swoim zachowaniem udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela. Co ważne, sprawcą czynu z § 1 może być tylko dłużnik oraz osoba, która na podstawie przepisu prawnego, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, fizycznej, grupy osób lub podmiotu niemającego osobowości prawnej. Przy czym dłużnikiem jest ten podmiot, który jest zobowiązany do spełnienia określonego świadczenia względem innego podmiotu (wierzyciela), ponieważ przedmiotem ochrony

przestępstw z art. 300 kk jest mienie wierzycieli. Sposobem ochrony mienia wierzycieli jest zabezpieczenie przed wyzbywaniem się przez dłużników swojego mienia w sytuacji uprawdopodobnionej niewypłacalności lub upadłości albo w sytuacji wydania orzeczenia sądowego lub administracyjnego.

Przestępstwo z art. 300 § 1 kk. jest objęte kryminalizacją jako zachowanie umyślne w obu postaciach zamiaru: bezpośrednim i ewentualnym. Operuje znamieniem modalnym okoliczności, w której następuje realizacja znamienia czasownikowego. Zostało ono opisane za pomocą zwrotu „w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości”. Znamię to określa w sposób dość wąski pole penalizacji zachowań z art. 300 § 1, jeżeli bowiem sprawca podejmuje zachowania opisane w tym przepisie w sytuacji, gdy jest już niewypłacalny lub upadły, nie mamy do czynienia z przestępstwem. Tylko zatem wtedy, gdy istnieje niebezpieczeństwo niewypłacalności lub upadłości w stosunku do dłużnika, w grę wchodzi popełnienie przestępstwa. Nie stanowi zatem przestępstwa z art. 300 § 1 zachowanie podjęte w czasie

zanim jeszcze groziła dłużnikowi upadłość lub niewypłacalność oraz takie, gdy upadłość lub niewypłacalność już nastąpiła (tak trafnie SA we W. w wyroku z 28.11.2018 r., II AKa 377/17, LEX nr 2613653). Przez niewypłacalność w rozumieniu art. 300 § 1 k.k. należy rozumieć taki stan, w którym majątek dłużnika nie wystarcza na pokrycie długów. Do stanu tego rodzaju dochodzi, gdy dłużnik nie jest w stanie uczynić zadość swoim zobowiązaniom względem wierzyciela z powodu braku majątku. Objawem niewypłacalności dłużnika może być w szczególności bezskuteczność prowadzonej przeciwko niemu egzekucji czy też ogłoszenie jego upadłości. Ustawa wymaga aby dłużnik (sprawca) "znajdował się w stanie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości". Przyjmuje się, że chodzi tu o wszelkie sytuacje, w których istnieje obiektywnie konkretne, realne niebezpieczeństwo nadejścia niewypłacalności lub upadłości, niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć. (por. SA w Ł. wyrok z dnia 30.10.2012r. II AKa 233/12)

W realiach niniejszej sprawy ustalono, że roszczenie łączące strony zostało ukształtowane w

sposób wskazany przez pokrzywdzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej wydanym w sprawie akt I C 292/19, a co za tym idzie powstało dopiero w chwilą uprawomocnienia się orzeczenia. Zatem w czasie wykonywania przez K. K. (1) czynności polegających na zbyciu pojazdu marki B. o numerze VIN (...) oraz sprzedaży nieruchomości gruntowej, dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadził księgę wieczystą o numerze (...), orzeczenie de facto jeszcze nie było wymagalne. Wprawdzie Sąd Rejonowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny w dniu 19.03.2019r. w sprawie sygn. akt I C 785/19 wydał nakaz zapłaty nakazujący pozwanemu K. K. (1) dokonanie zapłaty na rzecz G. S. kwoty 6557,06 zł oraz obciążył ww. kosztami postępowania. Jednak w skutek złożenia przez oskarżonego sprzeciwu od przedmiotowego wyroku utracił on swą moc, a sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej i skierowana do postępowania prowadzonego na zasadach ogólnych. Ww. w całości zakwestionował twierdzenia kupującej jakoby zbyty przez niego pojazd posiadał wady, o których nie była informowana kupująca

i wniosł o oddalenie powództwa. Dopiero w dniu 21.09.2020r. po przeprowadzeniu kompleksowego postępowania, w tym dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego, Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej w sprawie I C 292/19 uznał zasadność żądania G. S. i zasądził od K. K. (1) na jej rzecz kwotę 10.000,00 zł wraz z odsetkami, a nie jak pierwotnie wносиła 6558,00 zł. Wyrok uprawomocnił się w dniu 29.09.2020r., zaś w dniu 28.10.2020r. ww. tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności. Skoro więc K. K. (1) dopiero po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej stał się dłużnikiem zobowiązanym do spełnienia świadczenia w kształcie nadanym mu orzeczeniem wydanym w sprawie I C 292/19, nie mógł dopuścić się wcześniej popełnienia zarzucanych mu w pkt I i II a/o czynów. Tym bardziej, że jeszcze w chwili uprawomocnienia się orzeczenia dysponował majątkiem, który umożliwiał mu skuteczne zaspokojenie wierzyciela G. S..

Jednocześnie kierując się wytycznymi Sądu Apelacyjnego w Łodzi zawartymi w wyroku z dnia z dnia 30.10.2012r. sygn. akt

II AKa 233/12 Sąd uznał, że w październiku 2019r. K. K. (1) nie znajdował się jeszcze w stanie niewypłacalności, a tym bardziej upadłości. W dalszym ciągu oskarżonemu groziła jedynie niewypłacalność.

Materiał zgromadzony w sprawie nie potwierdził więc, aby oskarżony wypełnił swym zachowaniem znamiona zarzucanych mu czynów stypizowanych w art. 300 § 1 kk.

Zdaniem Sądu w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, dokonanych na podstawie analizy materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy, fakt popełnienia przez **K. K. (1)** zarzucanych mu w pkt I i II aktu oskarżenia czynów, ich okoliczności i winy oskarżonego nie zostały udowodnione.

Zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k. wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

Podnieść należy, że to na oskarżycielu ciąży obowiązek udowodnienia zarówno faktu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, jak i jego winy. W niniejszej sprawie okoliczności te nie zostały udowodnione ponad wszelką

<p>wątpliwość, a co za tym idzie, w żadnym razie nie można przypisać K. K. (1) popełnienia zarzucanych mu pkt I i II aktu oskarżenia czynów.</p> <p>Reasumując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie stanowił wystarczającej podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa ww. czynów, dlatego też należało go uniewinnić od ich popełnienia.</p>			
<p>1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>K. K. (1)</p>	<p>3-4</p>	<p>3-4</p>	<p>Wymierzając wobec oskarżonego karę Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru, o jakich mowa w art. 53 k.k. bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego K. K. (1), uwzględniała stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, była przy tym wystarczająca do osiągnięcia wobec niego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a nadto spełniła swe funkcje w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>

Zdaniem Sądu najbardziej adekwatną do stopnia winy oskarżonego **K. K. (1)** i okoliczności popełnionego przez niego czynu jest kara 6 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin miesięcznie. Co istotne, uwzględnia ona również jego warunki i właściwości osobiste, w tym stan zdrowia. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony jako osoba zdrowa, zdolna do wykonywania pracy zarobkowej, jest w stanie wykonać karę ograniczenia wolności. W przypadku ww. orzeczenie innego rodzaju kary nie było zasadne. Oskarżony nie dysponuje wolnymi środkami, które mógłby przeznaczyć na pokrycie grzywny. Wskazał, że jego sytuacja finansowa jest trudna, że nie stać go na pokrycie istniejących długów. Podał, że w marcu 2022r. została orzeczona względem niego upadłość dotycząca osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej. Z wywiadu środowiskowego sporządzonego na potrzeby postępowania wynika, że oskarżony nie pracuje, pomaga jedynie swej konkubinie w prowadzeniu działalności gospodarczej. Nie

dysponuje żadnym majątkiem, który mogłaby spieniężyć i w ten sposób pozyskać środki na pokrycie grzywny. Jego zadłużenie wobec osób trzecich wynosi 650000 zł. Z kolei orzeczenie wobec ww. bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby nazbyt surowym rozwiązaniem, mimo że ww. był wcześniej karany sędownie. Obecnie w lokalnym środowisku oskarżony posiada raczej pozytywną opinię, nie jest też widywany w towarzystwie osób zdemoralizowanych, nie nadużywa alkoholu, w jego miejscu zamieszkania nie przeprowadzano interwencji policji.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin miesięcznie. Zdaniem Sądu orzeczona w ten sposób kara jest adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy i okoliczności czynu, uwzględnia również wysokość krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonej. Nie jest też nazbyt dolegliwa i z całą pewnością nie będzie

dla ww. niemożliwa do wykonania.

Na niekorzyść podsądnego przemawiał fakt uprzedniej karalności.

Konkludując zdaniem Sądu wymierzona kara wyrobi w oskarżonym krytyczny stosunek do popełnionego czynu i wykształci u niego pożądaną postawę na przyszłość, a jednocześnie nie będzie nadmierna.

Sąd na podstawie art. 43 b k.k. w zw. z art. 39 pkt 8 k.k. orzekł wobec oskarżonego **K. K. (1)** środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez zamieszczenie jego treści na stronie internetowej Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej przez okres 1 (jednego) miesiąca. Zdaniem Sądu orzeczony środek dodatkowo zwiększy oddziaływanie prewencji wobec oskarżonego, a także spełni swe funkcje w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Za zastosowaniem danego środka karnego przemawiał także rozmiar ujemnych następstw działania oskarżonego oraz charakter popełnionego przez niego czynu, którego społeczna szkodliwość była znaczna i uderzała w istotne dobro prawnie chronione.

<p>1.Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>K. K. (1)</p>	<p>5</p>	<p>5</p>	<p>Sąd na podstawie art. 627 k.p.k., na wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zasądził od oskarżonego K. K. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej G. S. kwotę (...),00 (jeden tysiąc pięćset trzydzieści sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego</p>
<p>1.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>W toku prowadzonego postępowania pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej G. S. złożył wniosek w trybie art. 46 §1 kk o naprawienie przez oskarżonego szkody wyrządzonej</p>			

przestępstwem poprzez zasądzenie na jej rzecz kwoty 15125,68 zł. Ww. wskazywał, że należność ta wynika z nieuiszczonej przez oskarżonego wierzytelności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej w sprawie I C 292/19 powiększonej o koszty postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko K. K. (1).

Zgodnie z art. 46 §1 kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Z kolei w myśl art. 415§1 kpk w razie skazania oskarżonego lub warunkowego umorzenia postępowania w wypadkach wskazanych w ustawie sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, obowiązek naprawienia, w całości lub w części, szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za

doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Kierując się dyspozycją ww. przepisów należy stwierdzić, że na Sądzie spoczywa obowiązek zasądzenia obowiązku naprawienia szkody wyłącznie w sytuacji, gdy pokrzywdzony złoży wniosek w tym zakresie oraz jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa nie jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

W okolicznościach danej sprawy wskazana powyżej wierzytelność powstała w wyniku wydania przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyroku w sprawie I C 292/19. Zatem zapadłe orzeczenie stanowiło tytuł egzekucyjny, któremu następnie została nadana klauzula wykonalności, po czym sprawa została skierowana do egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego. Dopiero po wydaniu przez komornika postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z uwagi na brak majątku po stronie oskarżonego, z którego mogłaby się

zaspokoić oskarżycielka posiłkowa, zostały przez jej pełnomocnika powiadomione organy ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa.

W konsekwencji w obrocie prawnym pozostawał tytuł wykonawczy wystawiony w toku przeprowadzonego wcześniej postępowania cywilnego obligujący oskarżonego K. K. (1) do uiszczenia na rzecz G. S. należności pieniężnych, o które w dalszej kolejności toczyło się postępowanie karne. W świetle art. 415 kpk okoliczność ta skutecznie wyłączała możliwość zasądzenia w wyroku przez Sąd żądanej kwoty od oskarżonego.

W orzecznictwie podkreśla się, że zakaz z art. 415 kpk tzw. klauzula antykumulacyjna, wymaga dla swojego zastosowania tożsamości podmiotowej i przedmiotowej roszczenia do którego się odnosi. Przywołany przepis nie mówi bowiem o tej samej szkodzie lecz o tym samym roszczeniu. Dla przyjęcia tożsamości roszczenia niezbędna jest zatem nie tylko tożsamość powinno zachowania (tj. np. obowiązku zapłaty określonej kwoty pieniędzy) ale i tożsamość osoby zobowiązanej do określonego świadczenia. Wniosek taki znajduje potwierdzenie m.in. w treści art. 366 k.p.c.

z którego wynika, że wyrok ma powagę rzeczy osądzonej tylko między tymi samymi stronami. Nie ma zatem normatywnej przeszkody w równoległym (lub następczym) prowadzeniu dwóch postępowań dotyczących roszczeń wynikłych z tego samego zdarzenia faktycznego, ale pomiędzy różnymi stronami. Taki sposób wykładni klauzuli określonej w art. 415 k.p.k., zapewnia właściwy stopień ochronny uzasadnionych interesów pokrzywdzonego, który ma prawo do dochodzenia roszczenia w postępowaniu karnym na podstawie odpowiedzialności deliktowej, niezależnie od tego, iż równolegle dochodzi swoich roszczeń wynikłych z tego samego zdarzenia faktycznego w oparciu o odpowiedzialność kontraktową, o ile dotyczy ona różnych podmiotów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie sygn. akt II AKa 491/18 z dnia 17.06.2019r., wyrok Sądu Najwyższego w sprawie sygn. akt III KK 157/19 z dnia 05.06.2019r.).

Sąd orzekający w danej sprawie podziela ww. pogląd. Zatem skoro oskarżycielka posiłkowa wcześniej dysponowała tytułem wykonawczym

<p>dotyczącym roszczenia wynikłego z tego samego zdarzenia faktycznego będącego podstawą niniejszego postępowania, które odnosiło się do tych samych stron tj. K. K. (1) i G. S., nie mogła dochodzić ponownego zasądzenia tych należności w postępowaniu karnym. Taką możliwość skutecznie wykluczała tzw. klauzula antykumulacyjna wskazana w art. 415 kpk.</p> <p>Z tych względów Sąd nie uwzględnił żądania oskarżycielki posiłkowej G. S..</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6</p>	<p>Jednocześnie Sąd na podstawie art. 624 § 1kpk zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Mając na uwadze brak po stronie oskarżonego majątku oraz liczne zobowiązania względem osób trzecich Sąd doszedł do przekonania, iż obciążanie ww. kosztami spowoduje, iż nie będzie on w stanie ich ponieść. Biorąc pod uwagę sytuację finansową oskarżonego, w tym względy słuszności należało stwierdzić, że istnieją podstawy do</p>	

	uznania, iż uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla ww. zbyt uciążliwe.	
1.Podpis		